

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
1. april 2016

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-284/15	ONEm et M Skal artikel 67, stk. 3, i Rådets forordning [(EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet] 6, fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for, at en medlemsstat afviser sammenlægning af de beskæftigelsesperioder, som kræves, for at der kan indrømmes arbejdsløshedsunderstøttelse til supplerende af indtægten fra en deltidsansættelse, når der forud for den pågældende ansættelse ikke har været nogen forsikrings- eller beskæftigelsesperiode i denne medlemsstat? – Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, ønskes oplyst, om artikel 67, stk. 3, i forordning nr. 1408/71 om sociale sikring er forenelig med navnlig: – artikel 48 TEUF, for så vidt som den betingelse for sammenlægning af beskæftigelsesperioder, som opstilles i artikel 67, stk. 3, kan begrænse arbejdskraftens frie bevægelighed og arbejdstagernes adgang til visse deltidsstillinger – artikel 45 TEUF, som »forudsætter afskaffelse af enhver i nationaliteten begrundet forskelsbehandling af medlemsstaternes arbejdstagere, for så vidt angår beskæftigelse, aflønning og øvrige arbejdsvilkår«, og fastsætter arbejdstagernes ret til »at søge faktisk tilbudte stillinger« (herunder deltidsstillinger) i de andre medlemsstater, »frit at bevæge sig inden for medlemsstaternes område i dette øjemed« og at tage ophold i en af medlemsstaterne »for der at have	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Statsministeriet	Dom	07.04.16

	<p>beskæftigelse i henhold til de ved lov eller administrativt fastsatte bestemmelser, der gælder for indenlandske arbejdstageres beskæftigelse« – artikel 15, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, hvorefter »enhver unionsborger har frihed til at søge beskæftigelse, arbejde, [...] i alle medlemsstaterne«?</p>			
<p>De forenede sager C-203/15 og C-698/15</p>	<p>Tele 2 Sverige</p> <p>1. Er en generel forpligtelse til at lagre trafikdata, som omfatter alle personer, alle elektroniske kommunikationsmidler og alle trafikdata uden forskel, begrænsninger eller undtagelser med henblik på at bekæmpe strafbare lovovertrædelser (som beskrevet [nedenfor under punkt 1-6]) forenelig med artikel 15, stk. 1, i direktiv 2002/58/EF, henset til chartrets artikel 7, 8 og 52, stk. 1?</p> <p>2. Hvis spørgsmål 1 besvares benægtende, kan lagringen alligevel være tilladt, hvis a) de nationale myndigheders adgang til de lagrede data fastsættes som [beskrevet nedenfor under punkt 7-24], og b) sikkerhedskravene er reguleret som [beskrevet nedenfor under punkt 26-31], og c) alle relevante data lagres i seks måneder, regnet fra den dag, kommunikationen blev afsluttet, og herefter slettes som [beskrevet nedenfor under punkt 25]?«</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Miljøstyrelsen Erhvervsstyrelsen</p>	<p>Mundtlig forhandling</p>	<p>12.04.16</p>
<p>C-561/14</p>	<p>Genc</p> <p>1. Skal stand still-bestemmelsen i artikell3 i den til aftalen af 12. september 1963 mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet om en associering mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Tyrkiet knyttede afgørelse 1/80 af 19. september 1980 fra Associeringsrådet om udvikling af associeringen og/eller stand still-bestemmelsen i artikel 41, stk. 1, i tillægsprotokollen af 23. november 1970, som bekræftet ved Rådets forordning (EØF) nr. 2760/72 af 19. december 1972, forstås sådan, at nye og skærpede betingelser for adgangen til familiesammenføring for familiemedlemmer, der ikke er økonomisk aktive, herunder mindreårige børn, til økonomisk aktive tyrkiske statsborgere, som har bopæl og opholdstilladelse i en medlemsstat, er omfattet af stand still-forpligtelsen, når henses til: EU-Domstolens fortolkning af stand still-bestemmelserne i navnlig dom af 18. juni 2007 i sag C-325/05 Derin, dom af 19. juli 2012 i sag C-451/11 Netzer, dom af 8. december 2011 i sag C-371/08 Ziebell (Store Afdeling) og dom af 24. september 2013 i sag C-221/11 Demirkan (Store Afdeling), formålet med og indholdet af Ankara-aftalen som fortolket i navnlig Ziebell og Demirkan-dommene, også henset til den omstændighed, at aftalen og de hertil knyttede protokoller, afgørelser mv. ikke indeholder bestemmelser om familiesammenføring og den omstændighed, at familiesammenføring inden for det daværende Fællesskab og nu Den Europæiske Union stedse har været reguleret ved sekundære retsakter, nu opholdsdirektivet (direktiv</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet Civilstyrelsen Udlændingenævnet Kammeradvokaten</p>	<p>Dom</p>	<p>12.04.16</p>

	2004/38/EF)?			
C-115/15	<p>NA</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal en tredjelandstatsborger, som er tidligere ægtefælle til en unionsborger, kunne godtgøre, at den tidligere ægtefælle udøvede sine traktatsikrede rettigheder i værtsmedlemsstaten på tidspunktet for deres skilsmisse, for at bevare sin ret til ophold i henhold til artikel 13, stk. 2, i direktiv 2004/38/EF? 2) Har en unionsborger i henhold til EU-retten ret til ophold i en værtsmedlemsstat i medfør af artikel 20 TEUF og 21 TEUF under omstændigheder, hvor den eneste stat i EU, hvor borgeren har ret til ophold, er den stat, hvor vedkommende er statsborger, men hvor en kompetent domstol har fastslået, at en udsendelse af denne borger fra værtsmedlemsstaten til den stat, hvor vedkommende er statsborger, udgør en krænkelse af dennes rettigheder i henhold til EMRK's artikel 8 eller chartrets artikel 7? 3) Hvis unionsborgeren i spørgsmål 2 ovenfor er et barn, har den forælder, der har forældremyndigheden over barnet alene, i så fald en afledt ret til ophold i værtsmedlemsstaten, hvis barnet ville være nødsaget til at følge forælderen, hvis denne blev udsendt fra værtsmedlemsstaten? 4) Har et barn ret til ophold i værtsmedlemsstaten i henhold til artikel 12 i forordning (EØF) nr. 1612/68 (nu artikel 10 i forordning (EU) nr. 492/2011), hvis den af barnets forældre, der er unionsborger, og som har været beskæftiget i værtsmedlemsstaten, ikke længere opholder sig i værtsmedlemsstaten, når barnet påbegynder uddannelse i den pågældende stat?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet</p>	GA	14.04.16
C-238/15	<p>Bragança Linares Verruga m.fl.</p> <p>Er den betingelse, som pålægges studerende, der ikke har bopæl i Storhertugdømmet Luxembourg ved artikel 2a i loi du 22 juin 2000 concernant l'aide financière de l'État pour études supérieures (lov af 22.6.2000 om økonomisk støtte fra staten til videregående uddannelse), som blev indføjet ved lov af 19. juli 2013, nemlig at være barn af en arbejdstager eller selvstændig erhvervsdrivende, som har haft lønnet beskæftigelse eller har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i Luxembourg i en uafbrudt periode på mindst fem år på det tidspunkt, hvor den studerende ansøger om økonomisk støtte til videregående studier, idet der ikke tages hensyn til andre tilknytningskriterier, begrundet i de uddannelses- og budgetpolitiske hensyn, som den luxembourgiske stat har anført, og er den henholdsvis adækvat og forholdsmæssig i betragtning af det tilsigtede formål, nemlig at søge at øge antallet af bosiddende personer, der afslutter en videregående uddannelse, samtidig med at søge at sikre, at de pågældende, efter at have benyttet sig af muligheden i den omhandlede støtteordning for at få finansieret deres studier, som i givet fald er gennemført i udlandet, vender tilbage til Luxembourg for at stille</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Uddannelses- og Forskningsministeriet Styrelsen for Videregående Uddannelser</p>	Mundtlig forhandling	14.04.16

	den viden, de på denne måde har erhvervet, til rådighed for udviklingen af denne medlemsstats økonomi?			
C-441/14	<p>Ajos</p> <p>Sagen vedrører: Spørgsmål 1. Indeholder det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder et forbud mod en ordning som den danske, hvorefter arbejdstagere ikke er berettiget til fratrædelsesgodtgørelse, hvis de har ret til en arbejdsgiverbetalt alderspension i henhold til en pensionsordning, som de er indtrådt i før det fyldte 50. år, og hvor dette gælder, uanset om de vælger at fortsætte på arbejdsmarkedet eller vælger at gå på pension? Spørgsmål 2. Vil det være foreneligt med EU-retten, at danske domstole i en sag mellem en arbejdstager og en privat arbejdsgiver om betaling af en fratrædelsesgodtgørelse, som arbejdsgiveren efter national ret som beskrevet i spørgsmål 1 er fritaget for at skulle betale, men hvor dette resultat ikke er foreneligt med det almindelige EU-retlige princip om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder, foretager en afvejning af dette princip og den direkte virkning heraf over for retssikkerhedsprincippet og det hermed sammenhængende princip om beskyttelse af den berettigede forventning og efter en sådan afvejning kommer til den konklusion, at princippet om forbud mod forskelsbehandling på grund af alder må vige for retssikkerhedsprincippet, således at arbejdsgiveren i overensstemmelse med national ret fritages for betaling af fratrædelsesgodtgørelsen? Det ønskes tillige oplyst, om det har betydning for, om en sådan afvejning kan komme på tale, at arbejdstageren efter omstændighederne har mulighed for at kræve erstatning af staten som følge af den danske lovgivnings uoverensstemmelse med EU-retten.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet	Dom	19.04.16
C-113/14	<p>Forbundsrepublikken Tyskland mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union</p> <p>Påstande: Artikel 7 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1308/2013 af 17. december 2013 om en fælles markedsordning for landbrugsprodukter og om ophævelse af Rådets forordning (EØF) nr. 922/72, (EØF) nr. 234/79, (EF) nr. 1037/2001 og (EF) nr. 1234/2007 (1) annulleres. Artikel 2 i Rådets forordning (EU) nr. 1370/2013 af 16. december 2013 om foranstaltninger til fastsættelse af støtte og restitutioner i forbindelse med den fælles markedsordning for landbrugsprodukter (2), som henviser til artikel 7 i forordning (EU) nr. 1308/2013, annulleres. Det fastslås, at retsvirkningerne af de nævnte bestemmelser opretholdes indtil ikrafttrædelsen af bestemmelser vedtaget på et korrekt retsgrundlag.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	20.04.16
C-135/15	<p>Nikiforidis</p> <p>Sagen vedrører: 1. Finder Rom I-forordningen i henhold til artikel 28 udelukkende anvendelse på ansættelsesforhold i tilfælde, hvor retsforholdet er</p>	Justitsministeriet	GA	20.04.16

	<p>etableret ved en arbejdsaftale, der er indgået efter den 16. december 2009, eller medfører enhver senere aftale mellem aftaleparterne om at fortsætte ansættelsesforholdet i ændret eller uændret form, at forordningen finder anvendelse? 2. Udelukker Rom I-forordningens artikel 9, stk. 3, alene en direkte anvendelse af overordnede præceptive bestemmelser i et tredjeland, hvor de forpligtelser, der udspringer af aftalen, ikke skal opfyldes eller ikke er opfyldt, eller også en indirekte hensyntagen i lovgivningen i det land, hvis lov aftalen er undergivet? 3. Er princippet om loyal samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU af retlig betydning for de nationale domstoles afgørelse om at anvende en anden medlemsstats overordnede præceptive bestemmelser direkte eller indirekte?</p>			
C-270/15	<p>Belgien mod Kommissionen (appel) Påstande: Rettens dom af 25. marts 2015 ophæves. Europa-Kommissionens afgørelse af 27. juli 2011 om Belgiens statsstøtte til finansiering af screening for overførbare spongiforme encephalopatis (TSE) hos kvæg (statsstøtte C 44/08 (ex NN 45/04)) annulleres. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	21.04.16
C-200/13 P	<p>Bank Saderat Iran mod Rådet for Den Europæiske Union (Appel) Påstande: Dommen afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 5. februar 2013 i sag T-494/10 annulleres. Der træffes endelig afgørelse i tvisten, og Rådet for Den Europæiske Union frifindes i sagen anlagt af Bank Saderat til prøvelse af de restriktive foranstaltninger. Bank Saderat tilpligtes at betale Rådets omkostninger i forbindelse med sagens behandling i første instans og under denne appelsag.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	21.04.16
C-562/14 P	<p>Sverige mod Kommissionen Appel af sag T-306/12, Spirlea mod Kommissionen.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	21.04.16

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
A-1/15	<p>UDTALELSE 1/15 Spørgsmålet vedrører foreneligheden med traktaterne af den påtænkte aftale mellem Den Europæiske Union og Canada om overførsel og behandling af</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Mundtlig forhandling	05.04.16

	<p>passagerlisteoplysninger, og navnlig følgende spørgsmål: Er den påtænkte aftale forenelig med traktatens bestemmelser (artikel 16 i TEUF) og Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (artikel 7 og 8 samt artikel 52, stk. 1), for så vidt angår individets ret til beskyttelse af personoplysninger? Er artikel 82, stk. 1, litra d), og artikel 87, stk. 2, litra a), i TEUF den rette hjemmel for Rådets retsakt om indgåelse af den påtænkte aftale, eller skal denne retsakt have artikel 16 i TEUF som retsgrundlag?</p>			
C-404/15	<p>Aranyosi</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 1, stk. 3, i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA) fortolkes således, at udlevering med henblik på retsforfølgning er ulovlig, såfremt der foreligger vægtige grunde til at formode, at forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat er i strid med den berørte persons grundlæggende rettigheder og de almindelige retsprincipper, således som de er fastsat i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union, eller skal bestemmelsen fortolkes således, at den fuldbyrdende medlemsstat i sådanne tilfælde kan eller skal gøre afgørelsen om lovligheden af udlevering betinget af en garanti for, at kravene til forholdene under frihedsberøvelse overholdes? Kan eller skal den fuldbyrdende medlemsstat i så henseende formulere konkrete minimumskrav til de forhold under frihedsberøvelse, der skal garanteres? 2) Skal artikel 5 og artikel 6, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (2002/584/RIA) fortolkes således, at den udstedende judicielle myndighed også har beføjelse til at give garantier vedrørende overholdelse af kravene til forholdene under frihedsberøvelse, eller forbliver de nationale kompetenceregler i den udstedende medlemsstat i så henseende gældende?</p>	Justitsministeriet	Dom	05.04.16
C-113/15	<p>Breitsamer und Ulrich</p> <p>Er portionspakninger med honning, som er [pakket] i en sekundær emballage, der indeholder samtlige mærkningselementer – inklusive angivelse af oprindelseslandet – og som ikke er bestemt til salg som sådanne portionspakninger enkeltvis til den endelige forbruger og til etableringer, et »færdigpakket levnedsmiddel« som omhandlet i artikel 1, stk. 3, litra b), i direktiv 2000/13 samt artikel 2, stk. 2, litra e), i forordning nr. 1169/2011, som er omfattet af den tilhørende mærkningspligt, eller er [org. s. 3] sådanne portionspakninger med honning ikke mærkningspligtige færdigpakkede levnedsmidler, da de ikke udgør en salgsenhed? Vil spørgsmålet skulle besvares anderledes, hvis disse portionspakninger i etableringer ikke kun sælges i færdige retter, som betales samlet, men også sælges</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet	GA	05.04.16

	enkeltvis?			
C-193/15 P	<p>Tarif Akhras mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</p> <p>Påstande: Dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 12. februar 2015 i sag T-579/11, Tarif Akhras mod Rådet for Den Europæiske Union, ophæves. De foranstaltninger, der blev anfægtet i sag T-579/11, dateret 23. marts 2012 og senere, annulleres, for så vidt som de vedrører appellanten. Rådet tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med den foreliggende appelsag og behandlingen af sagen ved Retten.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	07.04.16
C-266/15	<p>Central Bank of Iran mod Rådet for Den Europæiske Union (appel)</p> <p>Påstande: Rettens dom af 25. marts 2015 i sag T-563/12 ophæves. De anfægtede foranstaltninger annulleres, for så vidt som de finder anvendelse over for appellanten, og</p> <p>Rådet tilpligtes at betale appellantens omkostninger i såvel første instans som i denne appel.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	07.04.16
C-70/15	<p>Lebek</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 34, nr. 2), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, (EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1) fortolkes således, at den heri nævnte mulighed for at anfægte en retsafgørelse både omfatter de tilfælde, hvor den pågældende retsafgørelse kan anfægtes inden for den frist, der er fastsat i national ret, og de tilfælde, hvor denne frist er udløbet, men [org. s. 2] hvor der kan indgives anmodning om tilsidesættelse af virkningerne af, at fristen for appel er udløbet, hvorefter den egentlige appel – efter at denne anmodning er imødekommet – kan iværksættes? 2) Skal artikel 19, stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1393/2007 af 13. november 2007 om forkyndelse i medlemsstaterne af retslige og udenretslige dokumenter i civile og kommercielle sager (forkyndelse af dokumenter) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1348/2000 (EUT L 324, s. 79) fortolkes således, at den udelukker anvendelse af bestemmelserne i national ret om tilsidesættelse af virkningerne af, at fristen for appel er udløbet, eller således, at sagsøgte kan vælge mellem enten at fremsætte anmodning i henhold til denne bestemmelse eller at benytte det tilsvarende retsinstitut i national ret?</p>	Justitsministeriet	GA	07.04.16
C-160/15	<p>GS Media</p> <p>Sagen vedrører: 1.a) Foreligger der en »overføring til almenheden« som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29, når en anden person end indehaveren af ophavsretten ved hjælp af et hyperlink på et netsted, som denne anden person administrerer, henviser til et netsted, som administreres af</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	07.04.16

	tredjemand, og som er tilgængeligt for det normale internetpublikum, og hvor værket er stillet til rådighed uden rettighedshaverens samtykke?			
C-185/15	<p>Kostanjevec</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal begrebet modkrav i artikel 6, nr. 3, i forordning [udelades] nr. 44/2001 fortolkes således, at det også omfatter et krav, som fremsættes i form af modkrav i henhold til national lovgivning, efter at en dom [org. s. 10], der er afsagt i en procedure om sagsøgtes hovedkrav og der er blevet endelig og eksigibel, under en kassationsankesag er blevet ophævet, og samme sag er blevet hjemvist til førsteinstansretten til fornyet behandling, men sagsøgeren i sit modkrav baseret på uberettiget berigelse har anmodet om tilbagebetaling af det beløb, som sagsøgeren er blevet pålagt at betale i kraft af den dom, som er blevet afsagt i proceduren om sagsøgtes hovedkrav og efterfølgende er blevet ophævet?</p>	Justitsministeriet	GA	07.04.16
C-222/15	<p>Hoszig</p> <p>Sagen vedrører: I - For så vidt angår Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (herefter »forordning nr. 593/2008«): 1. Kan en national ret fortolke udtrykket »såfremt det af omstændighederne fremgår« som indgår i artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 593/2008, således, at den undersøgelse af »de omstændigheder, der skal tages i betragtning« med henblik på at afgøre, om det – i henhold til loven i det land, hvor parten har sit sædvanlige opholdssted – med rimelighed kan siges, at der mangler et samtykke, skal omfatte omstændighederne ved indgåelsen af kontrakten, kontraktens genstand og gennemførelsen af kontrakten? 1.1. Skal den virkning, der henvises til i artikel 10, stk. 2, og som er beskrevet i spørgsmål 1, fortolkes således, at den nationale ret – når det under hensyn til, at parten har påberåbt sig [loven i det land, hvor han eller hun har sit sædvanlige opholdssted], følger af de omstændigheder, der skal tages i betragtning, at det ikke er en rimelig virkning af denne parts adfærd, at der antages at foreligge et samtykke til anvendelse af loven efter stk. 1 – skal vurdere eksistensen og gyldigheden af kontraktvilkåret i henhold til loven i det land, hvor den part, der har påberåbt sig kontraktvilkåret, har sit sædvanlige opholdssted? 2. Kan den nationale ret fortolke artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 593/2008 således, at denne ret under hensyn til samtlige omstændigheder i sagen skønmæssigt kan bestemme, at et samtykke til anvendelse af den lov, der skal finde anvendelse i henhold til artikel 10, stk. 1 – henset til de omstændigheder, der skal tages i betragtning – ikke er en rimelig virkning af partens adfærd? 3. Såfremt en part i henhold til artikel 10, stk. 2, i forordning nr. 593/2008 påberåber sig loven i det land, hvor den pågældende har sit sædvanlige opholdssted, for at godtgøre, at denne ikke har givet samtykke, skal den</p>	Justitsministeriet	GA	07.04.16

	<p>nationale ret da tage hensyn til loven i det land, hvor denne part har sit sædvanlige opholdssted, forstået således, at partens samtykke til anvendelse af den lov, der er anført i kontrakten, i henhold til denne medlemsstats lovgivning og under hensyn til de nævnte »omstændigheder« ikke er en rimelig virkning af partens adfærd? 3.1. I et sådant tilfælde er fællesskabsretten da til hinder for, at den nationale ret foretager en fortolkning, hvorefter undersøgelsen af »omstændighederne« med henblik på at bestemme rimeligheden [org. s. 2] af et manglende samtykke skal omfatte omstændighederne i forbindelse med indgåelsen af kontrakten, genstanden for denne og dens gennemførelse? II – For så vidt angår Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (herefter »forordning nr. 44/2001«): 1. Er artikel 23, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 til hinder for, at en national ret fortolker denne bestemmelse således, at der skal udpeges en nærmere bestemt ret, eller om det under hensyn til 14. betragtning til den nævnte forordning er tilstrækkeligt, at parternes hensigt eller aftale herom klart kan udledes af kontraktens indhold? 1.1 Er artikel 23, stk. 1, i forordning nr. 44/2001 forenelig med en national rets fortolkning, hvorefter en aftale om værneting, der indgår i en af parternes generelle kontraktvilkår, i henhold til hvilken parterne har fastsat, at opståede tvister og tvister vedrørende gyldigheden, gennemførelsen eller ophævelsen af en bestillingsseddel, som ikke kan løses ved forlig mellem parterne, skal behandles ved de enekompetente retter, der træffer endelig afgørelse, i en by i en nærmere bestemt medlemsstat – konkret retterne i Paris – idet værnetingsaftalen er tilstrækkeligt præcis til, at det under hensyn til 14. betragtning til denne forordning klart kan udledes af dens udformning, hvad parternes hensigt eller aftale vedrørende den udpegede medlemsstat har været?</p>			
C-294/14	<p>ADM Hamburg Sagen vedrører: Skal betingelsen i artikel 74, stk. 1, første punktum i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1), som affattet ved Kommissionens forordning (EU) nr. 1063/2010 af 18. november 2010 (EUT L 307 af 23.11.2010, s. 1), hvorefter de produkter, som angives til overgang til fri omsætning i Den Europæiske Union, skal være de samme som dem, der er udført fra det præferenceberettigede land, i hvilket de anses for at have oprindelse, opfyldt i en situation som den foreliggende, når flere delpartier rå pålmekerneolie fra forskellige GSP-udførselslande, i hvilke de anses for at have oprindelse, ikke blev udført og indført i Den Europæiske Union fysisk adskilt, men ved udførslen påfyldtes samme tank på transportskibet og i blandet</p>	Skatteministeriet	Dom	07.04.16

	tilstand indførtes i Den Europæiske Union i denne tank, i hvilken forbindelse det kan udelukkes, at der under transporten af disse produkter og indtil deres overgang til fri omsætning kom andre –navnlig ikke-præferenceberettigede – produkter i transportskibets tank[?]			
C-315/14	Marchon Germany Sagen vedrører: Skal artikel 17, stk. 2, litra a), første led, fortolkes således, at den er til hinder for anvendelsen af en national ordning, hvorefter »nye kunder« også kan være kunder, som handelsagenten har skaffet, og som ganske vist allerede har forretnings-forbindelser med agenturgiveren vedrørende produkter fra et produktsortiment, som denne distribuerer, men dog ikke vedrørende produkter, som agenturgiveren har overdraget handelsagenten eneretten til at formidle?	Justitsministeriet	Dom	07.04.16
C-442/14	Bayer CropScience et Stichting De Bijenstichting De præjudicielle spørgsmål vedrører anvendelsesområdet for termen »emissioner til miljøet« samt i forlængelse heraf fortolkningen af miljøoplysningsdirektivets artikel 4, stk. 2, for så vidt angår begrebet »emissioner til miljøet«.	Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen	GA	07.04.16
C-460/14	Massar Sagen vedrører: Hvad forstås der ved begrebet »en sag behandlet retsligt eller administrativt« i artikel 4:67 i Wet op het financieel toezicht (lov om finansielt tilsyn, herefter »Wft«), og omfatter dette begreb den procedure, der følges af Uitvoeringsinstituut werknemersverzekering (institut for forvaltning af forsikringsordninger for arbejdstagere, herefter »UWV«), når en arbejdsgiver har søgt om tilladelse til at opsigte et ansættelsesforhold i henhold til artikel 6 i Buitengewoon Besluit Arbeidsverhoudingen (særbekendtgørelse om ansættelsesforhold, herefter »BBA«)?	Beskæftigelsesministeriet	Dom	07.04.16
C-483/14	KA Finanz 1. Skal artikel 1, stk. 2, litra e), i konventionen om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser af 1980 (herefter: »Rom-konventionen«) fortolkes således, at undtagelsen af området »selskabsret« omfatter a. omdannelser såsom fusioner og spaltninger og b. bestemmelsen om kreditorbeskyttelse i artikel 15 i Rådets tredje direktiv 78/855/EØF af 9. oktober 1978 med hjemmel i traktatens artikel 54, stk. 3, 2. Er resultatet det samme, såfremt artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber finder anvendelse? 3. Dersom første og andet spørgsmål besvares bekræftende, spørges: Fører undtagelsen af området i henhold til Rom I-forordningens artikel 1, stk. 2, litra d) – som efterfølgende bestemmelse til Rom-konventionens artikel 1, stk. 2, litra e) – til samme resultat, eller skal denne fortolkes anderledes? I givet fald hvordan? 4. Kan der af den primære EU-ret,	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Erhvervsstyrelsen	Dom	07.04.16

	<p>såsom etableringsfriheden i henhold til artikel 49 TEUF, tjenesteydelsesfriheden i henhold til artikel 56 TEUF eller de frie kapital- og betalingsbevægelser i henhold til artikel 63 TEUF udledes regler for lovvalget for behandling af fusioner, navnlig om det er den nationale ret i staten for det overtagende selskab eller den nationale ret for det selskab, der overtages, der finder anvendelse? 5. Dersom fjerde spørgsmål besvares benægtende, spørges: Kan der af den afledte EU-ret, såsom Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/56/EF af 26. oktober 2005 om grænseoverskridende fusioner af selskaber med begrænset ansvar eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber, eller Rådets sjette direktiv 82/891/EØF af 17. december 1982 på grundlag af traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om spaltning af aktieselskaber, udledes principper for den lovvalgsretlige behandling, navnlig om det er den nationale ret i staten for [org. s. 4] det overtagende selskab eller den nationale ret for det selskab, der overtages, som finder anvendelse, eller kan der i henhold til nationale lovvalgsregler frit afgøres, hvilken materiel national ret der tages udgangspunkt i? 6. Skal artikel 15 i Rådets tredje direktiv 78/855/EØF af 9. oktober 1978 med hjemmel i traktatens artikel 54, stk. 3, litra g), om fusioner af aktieselskaber fortolkes således, at emittenten over for indehavere af andre værdipapirer end aktier, hvortil der er knyttet særrettigheder, navnlig i forbindelse med efterstillede obligationer, er berettiget til at afslutte retsforholdet og lade rettighedshaverne udgå af formuefællesskabet i tilfælde af en grænseoverskridende fusion? 7. Er resultater det samme, såfremt artikel 15 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/35/EU af 5. april 2011 om fusioner af aktieselskaber finder anvendelse? B. Sagen vedrørende sagsøgte revisionsanke udsættes, indtil den præjudicielle afgørelse fra Den Europæiske Unions Domstol [udelades] foreligger.</p>			
C-546/14	<p>Degano Trasporti Sagen vedrører: »Skal principperne og bestemmelserne i artikel 4, stk. 3, TEU og Rådets direktiv 2006/112/EF, som fortolket i Domstolens dom af 17. [juli] 2008, sag C-132/06, af 11. december 2008, sag C-174/07, og af 29. marts 2012, sag C-500/10, fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse (i det foreliggende tilfælde fortolkningen af artikel 162 og 182b i konkursloven), hvorefter det er muligt at fremsætte et forslag om tvangsakkord, som indebærer afvikling af debitorens aktiver og kun delvis betaling af statens moms krav, såfremt der ikke gøres brug af skatteforlig, og der med hensyn til det nævnte krav – i henhold til en udtalelse fra en uvildig ekspert og efter en formel domstolsprøvelse – ikke kan opnås en højere dækning i tilfælde af konkursbehandling?«</p>	Justitsministeriet	Dom	07.04.16

C-121/15	<p>ANODE</p> <p>Sagen vedrører: »1. Skal en medlemsstats indgriben, der består i at pålægge den oprindelige operatør at tilbyde levering af naturgas til de endelige forbrugere til de lovbestemte tariffer, men som ikke er til hinder for, at den oprindelige leverandør og alternative leverandører kan fremsætte konkurrerende tilbud til priser, der er lavere end disse tariffer, anses for at indebære, at prisniveauet for levering af naturgas til de endelige forbrugere fastsættes uafhængigt af de frie markeds kræfter, og udgør en sådan indgriben efter sin art en hindring for etableringen af et konkurrencebaseret naturgasmarked som nævnt i artikel 3, stk. 1, i direktiv 2009/73/EF? 2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, på baggrund af hvilke kriterier skal det da vurderes, om en sådan indgriben fra statens side i forhold til prisen for levering af naturgas til de endelige forbrugere er forenelig med direktiv 2009/73/EF? Der spørges navnlig om følgende: a) I hvilket omfang og under hvilke betingelser giver traktatens artikel 106, stk. 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 2, i direktiv 2009/73/EF, medlemsstaterne mulighed for at forfølge andre formål end at opretholde leveringsprisen på et rimeligt niveau, såsom forsyningsikkerhed og territorial samhørighed, ved at gribe ind i forhold til prisen for levering af naturgas til de endelige forbrugere? b) Giver artikel 3, stk. 2, i direktiv 2009/73/EF en medlemsstat mulighed for under hensyn til bl.a. formålet om at sikre forsyningsikkerheden og den territoriale samhørighed at gribe ind i forhold til fastsættelsen af prisen for levering af naturgas i medfør af princippet om, at den oprindelige leverandørs omkostninger skal dækkes fuldt ud, og kan de omkostninger, som tarifferne skal dække, omfatte andre elementer end en forholdsmæssig andel af de langsigtede forsyningsomkostninger?«</p>	Energistyrelsen	GA	12.04.16
C-397/14	<p>Polkomtel</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 28 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/22/EF af 7. marts 2002 om forsyningspligt og brugerrettigheder i forbindelse med elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (forsyningspligtdirektivet) (EFT L 108, s. 51) i sin oprindelige affattelse fortolkes således, at adgangen til ikke-geografiske numre ikke blot skal sikres for slutbrugerne fra andre medlemsstater, men også for slutbrugerne fra den medlemsstat, hvor en udbyder af et offentligt kommunikationsnet er etableret, således at den nationale tilsynsmyndigheds kontrol med opfyldelsen af denne forpligtelse er undergivet de krav, der følger af principperne om EU-rettens effektivitet og overensstemmende fortolkning af national ret? 2. Hvis spørgsmål 1 besvares bekræftende: Skal artikel 28 i direktiv 2002/22 sammenholdt med artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at der med henblik på opfyldelsen af den i førstnævnte</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	14.04.16

	<p>bestemmelse indeholdte forpligtelse kan anvendes den procedure, der er fastsat for de nationale tilsynsmyndigheder i artikel 5, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/19/EF af 7. marts 2002 om adgang til og samtrafik mellem elektroniske kommunikationsnet og tilhørende faciliteter (adgangsdirektivet) (EFT L 108,s. 7)? 3. Skal artikel 8, stk. 3, i direktiv 2002/19 sammenholdt med artikel 28 i direktiv 2002/22 og artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder eller artikel 8, stk. 3, i direktiv 2002/19 sammenholdt med artikel 5, stk. 1, i direktiv 2002/19 og artikel 16 i chartret om grundlæggende rettigheder fortolkes således, at den nationale tilsynsmyndighed, for at sikre slutbrugerne hos en indenlandsk udbyder af et offentligt kommunikationsnet adgang til de tjenester, der udbydes under ikke-geografiske numre i en anden indenlandsk udbyders net, kan fastsætte principperne for afregningen mellem udbyderne vedrørende opkaldsetablering, ved at anvende de omkostningsbaserede takster for opkaldsterminering, som er blevet fastsat for en af udbyderne på grundlag af artikel 13 i direktiv 2002/19, når udbyderen har foreslået en sådan takst anvendt under de forhandlinger, der er blevet ført med henblik på at opfylde forpligtelsen i henhold til artikel 4 i direktiv 2002/19, og sådanne forhandlinger ikke har ført til nogen aftale?</p>			
C-574/14	<p>PGE</p> <p>1. Skal artikel 107 [TEUF], sammenholdt med artikel 4, stk. 3, [TEU] og artikel 4, stk. 2, i Kommissionens beslutning af 25. september 2007, fortolkes således, at den nationale ret, hvis Europa-Kommissionen har kvalificeret en statsstøtte som værende forenelig med det indre marked, ikke har kompetence til at undersøge, om de nationale bestemmelser, der er blevet anset for tilladt statsstøtte, er i overensstemmelse med antagelserne i meddelelsen om analysemetoden for statsstøtte i forbindelse med strandede omkostninger (herefter »metoden til analyse af strandede omkostninger«)? 2. Skal artikel 107 [TEUF], sammenholdt med artikel 4, stk. 3, [TEU] og artikel 4, stk. 1 og 2, i Europa-Kommissionens beslutning af 25. september 2007, set i lyset af punkt 3.3 og 4.2 i metoden til analyse af strandede omkostninger fortolkes således, at den årlige korrektion af de strandede omkostninger vedrørende producenter, der indgår i en koncern, i forbindelse med gennemførelsen af et statsligt støtteprogram, som Europa-Kommissionen har anset for foreneligt med det indre marked, baseres på den antagelse, at det alene er producentens tilhørsforhold til koncernen i henhold til angivelserne i bilagene til den af Europa-Kommissionen vurderede retsakt, der er afgørende, eller skal det i hvert enkelt år, hvori der foretages en korrektion af de strandede omkostninger, undersøges, om støttemodtageren i henhold til det statslige støtteprogram, der er</p>	Energistyrelsen	GA	14.04.16

	forbundet med de strandede omkostninger, i denne periode rent faktisk tilhører den samme koncern som de øvrige producenter, der er omfattet af støtteprogrammet?			
T-200/14	<p>Ben Ali mod Rådet</p> <p>Påstande: Der træffes foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse i medfør af artikel 64 i Rettens procesreglement for at formå Kommissionen til at offentliggøre alle dokumenter vedrørende vedtagelsen af den anfægtede forordning. Såvel Rådets afgørelse 2014/49/FUSP af 30. januar 2014 om ændring af afgørelse 2011/72/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer og enheder på baggrund af situationen i Tunesien som Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 81/2014 af 30. januar 2014 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 101/2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Tunesien annulleres. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgeren et samlet beløb på 100 000 EUR i erstatning for ethvert tab, han måtte have lidt. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 30 000 EUR for de udgifter til forsvar, han afholder i forbindelse med det foreliggende søgsmål, og i overensstemmelse med procesreglementets artikel 91 for de udgifter til forsvar, som kan kræves erstattet. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale samtlige sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	14.04.16
C-15/15	<p>New Valmar</p> <p>Skal artikel 45 TEUF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en lovgivning i en delstatsenhed af en medlemsstat, såsom in casu Vlaamse Gemeenschap i forbundsstaten Belgien, hvorefter enhver virksomhed, der har sit driftssted på denne enheds område, i henhold til artikel 52 i lovene af 18. juli 1966 om brug af sprog i forvaltningssager (Belgisch Staatsblad af 2.8.1966) i forbindelse med dekret af 19. juli 1973 fra Vlaamse Gemeenschap (Belgisch Staatsblad af 6.9.1973) er pålagt en pligt til at udstede fakturaer af grænseoverskridende karakter udelukkende på denne delstatsenheds officielle sprog, idet tilsidesættelse heraf medfører fakturaernes ugyldighed, som fastslås af retten af egen drift?</p>	Miljøstyrelsen	GA	21.04.16
C-147/15	<p>Edilizia Mastrodonato</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 10, stk. 2, i direktiv 2006/21/EF fortolkes således, at opfyldning af et affaldsdeponeringsanlæg – såfremt dette sker med andet affald end udvindingsaffald – altid skal omfattes af bestemmelserne om affald i direktiv 1999/31/EF, også selv om der ikke er tale om bortskaffelse, men om nyttiggørelse af affald?</p>	Miljøstyrelsen	GA	21.04.16
C-189/15	<p>IRCCS - Fondazione Santa Lucia</p> <p>1) Kan en national bestemmelse (som den i</p>	Energistyrelsen	GA	21.04.16

	<p>hovedsagen omhandlede), som – for det første – indeholder en definition af »energiintensive virksomheder«, der er forenelig med definitionen i direktiv 2003/96/EF, og – for det andet – forbeholder denne type virksomheder incitamentet hvad angår vederlag til dækning af de generelle omkostninger for elsystemet (og ikke incitamentet vedrørende beskatningen af energiprodukter og elektricitet i sig) reelt henhøre under anvendelsesområdet for dette direktiv? Hvis spørgsmålet besvares bekræftende: 2) Er fællesskabsretten, og navnlig artikel 11 og 17 i direktiv 2003/96/EF, da til hinder for lovbestemmelser og administrative procedurer (som dem, der gælder i den italienske retsorden og er beskrevet inden for rammerne af nærværende kendelse), hvorved man – for det første – har valgt at indføre en ordning med lempelser vedrørende forbruget af energiprodukter (elektricitet) for »energiintensive« virksomheder i henhold til den ovenfor anførte artikel 17 og – for det andet – forbeholder »energiintensive« virksomheder i fremstillingssektoren disse lempelser, idet virksomheder i andre produktionssektorer udelukkes fra denne ordning?</p>			
C-558/15	<p>Khachab Skal artikel 7, stk. 1, litra c), i Rådets direktiv 2003/86/EF af 22. september 2003 om ret til familiesammenføring fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, som giver mulighed for at nægte familiesammenføring, hvis referencepersonen ikke råder over faste og regelmæssige indtægter, der er tilstrækkelige til, at denne kan forsørge sig selv og sine familiemedlemmer, på baggrund af de nationale myndigheders fremadrettede vurdering af udsigterne til opretholdelse af de økonomiske midler i året efterdatoen for ansøgningen med udgangspunkt i udviklingen i referencepersonens midler i de seneste seks måneder forud for dette tidspunkt?»</p>	Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	Dom	21.04.16